

MISKOLCI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG			3.
Az ügy száma: M 593/2017			
Érkezett: 2020 JAN. 14			
Pld.	Mell.	db	
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun / aláírás:			

Alkotmánybíróság

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Budapest

Donáti u. 35-45. szám

1015

Ügyszám:

IV/00164-0/2020

Érkezett:

2020 JAN 28.

Példány:

2

Kezezőiroda:

Melléklet:

11

db

lu

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

/51

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az alkotmányjogi panaszra vonatkozó alapvető jogszabályi követelmények összefoglalása:

Alulírott: [redacted] (adatai: [redacted] an: [redacted] lh: [redacted]), tartózkodási helye: [redacted] az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az *Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (Abtv.) 53. § (1) bekezdése és az Abtv. 27 §. a) pontja* alapján, - mivel az ügyben a rendes jogorvoslati lehetőségeket kimerítettem [Abtv. 27. § b) pont], az alábbiak szerinti **alkotmányjogi panaszt** terjesztem elő.

Az Alkotmányjogi panaszomat a **Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 5 Kf. 650.239/2019/8. számú**, a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9. M. 593/2017/43. számú ítéletét a sérelemdíj vonatkozásában Alaptörvény-ellenesen megváltoztató és Alaptörvény-ellenes másodfokú ítélete ellen nyújtom be. (Értelemszerűen mind az első, mind a másodfokú ítéletnek az alperes marasztaló, a 39/2017/VI.28. „Fegyelmi határozatát” hatályon kívül helyező részét nem vitatom, minthogy ez volt a per tárgya és a sérelemdíjat is az ezzel összefüggő sérelmekre alapítottam.) Az Abtv. 29. §-ára, valamint az 52. § (1) bek. (1b) és f) pontjára, valamint a **AB határozatokban foglalt állandó gyakorlatra figyelemmel kijelentem, hogy: kifejezetten és határozottan kérem ezen támadott, másodfokú ítélet Alaptörvény-ellenességének megállapítását és az Abtv. 52. § (1) e) pontja szerint a visszamenőleges hatályú megsemmisítését, valamint a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását.**

Az alkotmányjogi panaszt előterjesztésének jogát az alapozza meg, hogy a jelen panaszban támadott ítélettel zárult munkaügyi pernek felperese voltam és az ítélet így reám nézve közvetlenül hatályos. Az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletet az ügyben eljáró és az ítéletekben is feltüntetett jogi képviselőm 2019. november 18-án, elektronikus úton vette kézhez, melyről a digitális tértivevény csak a bíróságnak áll rendelkezésére, így kérem onnan beszerezni. A jogi képviselő ezt követően küldte meg számomra a határozatot. Így az alkotmányjogi panaszomat az *Abtv. 30. § (1) bek. és (4) bek.* szerint a Bíróság Ügyrendje 28. § (1)-(2) bek. szerint is határidőben terjesztem elő.

Az alkotmányjogi panasszal reparálható jogsérelmem a másodfokú ítéletnek a sérelemdíj megállapítását elutasító rendelkezésével és a terhemre szóló perköltség megállapításával, az ítélet közlésével következtek be. Az első fokú bíróság ugyanis a sérelemdíjat megállapította és rám vonatkozó perköltséget sem állapított meg. Az engem ért jogsérelmek orvoslására az alkotmányjogi panazon kívül más eszköz sem jogilag, sem materiális értelemben nem áll rendelkezésemre.

mind másodfokon megállapította.

Utalni kívánok arra, hogy mind a fegyelmi eljárás tartama alatt, mind azt követően a per alperese, illetve azon belül a fegyelmi eljárást szorgalmazó képviselők, mind a hivatal dolgozói előtt, mind pedig a faluban az időközben megindult választási kampány részeként rólam valótlan tényeket állítottak, terhemre olyan gazdasági szabálysértéseket róttak, amelyek helytállóságának hiányát időközben – az ugyancsak a Képviselő-testület által kezdeményezett – büntetőeljárás is megállapította. Megjegyzem azt még ezek a nyilatkozatok sem állították, hogy saját javamra használtam volna fel közpénzt. Ennek ellenére lejárattak azzal, hogy a helyi pedagógusokat Pedagógusnap alkalmából vagy a hivatal köztisztviselőit Köztisztviselői Nap alkalmából igencsak jelképesnek számító, részint a közmunkaprogram más célra fel nem használható, gyengébb minőségű termékeiből, vagy minimalizált pár száz Ft-os egészségügyi, kozmetikai jellegű apró ajándékkal polgármesterként a falu nevében megköszöntöttem, vagy a közmunkásoknak egy falusi jellegű közös ebédjéhez hozzájárultam. Mindezt egyébként a legteljesebb nyilvánosság előtt tettem, az ezzel kapcsolatos számlákat az arra jogosultak jóváhagyták, pénzügyileg elismerték, teljesítették. Egyébiránt a helyi szokásjogon és az általános, normálisnak elismert gyakorlaton semmilyen alkalommal nem mentem túl, és ezt nem is kifogásolta soha senki. A fenti kiadásokat is tartalmazó pénzügyi beszámolót a Képviselő-testület határozatával el is fogadta a későbbiek során.

Ugyanakkor a választási kampánynak nem csupán a részvételem nélkül folytatott és védekezésemet meg sem hallgató fegyelmi eljárás lett a része, de megjelentek a faluban azok a szórólapok is, amelyek a ki sem vizsgált valótlan tényállításokat és híreszteléseket tartalmazták. Mindezek következtében egészségi állapotom súlyosan megromlott, amit a perben az igazságügyi szakértő is igazolt. Végül kiskorú gyermekemmel együtt el kellett költöznöm az ország másik részébe, minthogy helyben, illetve a környéken elhelyezkedni sem tudtam, hiszen a nekem valótlanul felrótt pénzügyi visszaélésekről az egész környék tudomást szerzett. A helyben való lejáratom következménye az is, hogy a mai napig albérletben lakom, egészségi állapotom pedig igazolhatóan, folyamatosan romlik és jelenleg műtéti beavatkozás előtt állok. A kisebb gyermekem az új munkahelyem miatti szükségszerű költözésünk okán elszakadt az addig velünk együtt élő nagyobb testvérétől és a nevelésben számomra segítséget nyújtó nagymamájától, rokonaitól is, így a korábbi családban való nevelkedésének körülményei lényegesen változtak, amelyet a mai napig is rosszul visel a 9 éves kisfiam. Elköltözésünk miatt ugyanennek a gyermekemnek szükségszerűen iskolát is kellett váltania, ami az eredeti családjából való kiszakadásával együtt komoly lelki terhet jelentett a gyermekemnek, így iskolapszichológiai ellátásra szorult.

Az első fokú bíróság minderre figyelemmel a törvénysértően lefolytatott fegyelmi eljárás hatályon kívül helyezése mellett, részemre 2.000.000.- Ft sérelemdíjat is megállapított, osztva azon, a keresetemben és a perbeli előkészítő iratokban is hangsúlyozott állandó bírói gyakorlatot, mely szerint a munkajogi eljárásban a munkaviszonnyal összefüggésben állóan a személyiségi jogi jogsértések körébe tartozik a jóhírnév sérelme, a munkahelyi stresszhelyzet, a véleménynyilvánítás, az emberi méltóság sérelme. Ebben a körben nincs jelentősége a munkavállaló közzsereplői mivoltának, hanem csak annak, hogy a jogviszonyával kapcsolatban milyen sérelem érte, minthogy a munkavégzés a személyiségi jog olyan elsőrendű fontosságú megnyilvánulása, mely az

alkotmányos és a munkajogi védelmen túl személyhez fűződő jogként is a törvény védelme alatt áll.

A másodfokú bíróság - noha a fegyelmi határozat törvénytörő voltát nem vitatta és ebben a körben helybenhagyta az első fokú döntést - a sérelemdíj megállapítását mellőzte és ennek költségvonzatait is terhemre állapította meg. Tette mindezt úgy, hogy magának a sérelemdíjnak a jogi alapját még az alperes sem vitatta, csupán összegszerűségében kérte az első fokú döntés megváltoztatását.

A másodfokú bíróság semmiféle bizonyítást fel nem véve, mindezek után teljes egészében mellőzte a sérelemdíj megállapítását, pusztán közszereplői minőségre hivatkozással, illetve ebből adódóan arra alapítva a határozatát, hogy az ilyen minőségű személynek „többet kell elviselnie.” E döntéssel szemben jogorvoslatnak annak ellenére sincs helye, hogy ez a döntés számomra 1.300.000.- millió Ft-ot meghaladó perköltség megfizetését eredményezte.

Álláspontom szerint ezzel a másodfokú bíróság megsértette a tisztességes eljárás követelményét és a jogorvoslatához való jogot is. Gyakorlatilag a döntését olyan keretben hozta meg, amelyet egyik fél sem kért, hiszen másodfokon maga az alperes sem vitatta, hogy jóhírnevem sérült, hogy engem az ügyben olyan további hátrányok értek, ami a munkajogi ítélkezési gyakorlatot figyelembe véve is megteremti a jogalapját a sérelemdíj megállapításának. Nyilvánvaló, hogy ha első fokon megy túl a bíróság a felek kérelmén (bármilyen irányban), azt a másodfokú bíróságnak perjogilag módjában állt volna orvosolni. Így azonban a másodfokú bíróság visszaélt azzal, hogy döntése olyan körben is „támadhatatlan”, amely körben jogalapja nincs és határozata törvénnyel szemben álló. Ez a fél kiszolgáltatottságát végtelenségig fokozza, mindazon esetekben (mint itt is), amikor reparációs lehetőség nincs, és valójában a másodfok ténylegesen első fokon eljárva hoz marasztaló, a félre új terheket telepítő döntést.

Az Alkotmánybíróság korábban már számos döntésében megállapította, hogy a szolgálati jogvitákra is érvényes a tisztességes eljárás követelménye, illetve annak egyes elemei, ahogyan a diszkrimináció tilalma vagy az ártatlansága védelme is. Ezek olyan alapjogok, a jogállam olyan alapelvei, amelyek mérceként szolgálnak a munkajogi természetű jogvitákban is, függetlenül attól, hogy ezek milyen „területet” érintenek, s nem vette ki ezen elemek hatálya alól a választott közszolgálati tisztségviselőket sem. A különböző típusú szolgálati jogvitákra vonatkozóan is utalt arra, hogy a jogállamiság követelményéből fakadóan az alapjogok kirekesztésére, figyelmen kívül hagyására általában véve sem kerülhet sor, egyes alapjogok garantálása pedig – az adott eljárás természetétől, az alkalmazható szankciótól függően – különösen fontos. Ilyen értelemben foglalt állást az Alkotmánybíróság az 51/1993. (X. 28.) AB határozatban vagy a 685/B/1999 AB határozatban, a 19/2009. (II. 25.) AB határozatban.

Mindezen túl a bíróság álláspontja alkotmányjogilag is téves. A fegyelmi eljárás keretében és azt felhasználva a választási kampány során a perbeli alperes képviselői által megfogalmazott, ám valótlan tényállítások és híresztelések olyan tartalmúak voltak, amelyek valóságtartalmára semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, és amelyek még büntetőügyben is alkalmasak lennének az indítványozó esetében az őt ért jogsérelem megállapíthatóságára. A másodfokú bíróság azonban figyelmen kívül hagyta, hogy a szándékosan híresztelt az indítványozóval szemben büntetőjogi vádat is kimerítő állítások súlya már olyan, amelyet a közszereplő sem köteles eltűrni és

nincs is rá semmilyen ok, hogy elviselje. A súly felismerésének hiánya vagy annak szándékos figyelmen kívül hagyása a bíróság döntését érdemben befolyásolta, ami a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban foglaltakra figyelemmel is felveti a bírói döntés Alaptörvény-ellenességét.

Ugyancsak megállapította már az Alkotmánybíróság azt is, hogy a közszereplői minőség nem alapozza meg a közügyek vitatásának szélsőséges módját, és a véleményszabadsággal kapcsolatos alkotmányossági mérce nem azt jelenti, hogy a közszereplőt akár súlyos bűncselekménnyel is következmények nélkül a nyilvánosság előtt meg lehet vádolni. Megállapította az Alkotmánybíróság, hogy a 36/1994. (VI. 24.) AB határozat, a 34/2004 (IX. 28.) AB határozat szélsőséges értelmezése nem felel meg a IX. cikk (1) bek.-ben foglalt alkotmányos mércének és a 3/2013. (II. 14.) AB döntés szerint még a közéleti vitában is különbséget kell tenni tényállítás és értékítélet között. A 7/2014. (III. 7.) AB döntés értelmében ebből a szempontból az alkotmányjogi panasz intézményén keresztül a testületnek jogában áll ellenőrizni a véleményszabadság érvényesülésére vonatkozó jogalkalmazói gyakorlatot is.

Az alkotmánybírósági gyakorlat szerint a tudottan valótlan, hamis, az érintett jóhírnevét, becsületét sértő tényállítást megfogalmazó vélemények a közéleti vita során sem állnak alkotmányos védelem alatt. Azt pedig a közszereplői minőség ebből következően bizonyosan nem jelentheti, hogy a közszereplőt a munkavégzéstől, szolgálati jogviszonyától is valótlan állítások mentén a közszereplői minőségre hivatkozással meg lehet fosztani emberi méltóságától, meg lehet alázni, lakóhelyének megváltoztatására lehet kényszeríteni és köteles elviselni még az egészségi állapotának súlyos megromlását is.

Jelezni kívánom, hogy az 5/2015. (II. 25.) AB határozat azt ugyan leszögezte, hogy a közszereplők az általuk vállalt közszereplés során, így egy választási kampányban a nyilvánosság előtt meg tudják magukat védeni és ezért magasabb lehet a tolerancia küszöb, de még ebben a döntésben sem tett különbséget más munkajogi szereplők és a közzolgálati jogállásban lévők munkajogi eljárását illetően. Így tehát ebből a határozatból sem vezethető le, hogy a bíróság által is megállapítottan szabálytalanul lefolytatott fegyelmi eljárásban elhangzott tényállítások és alaptalan híresztelések abba a kategóriába tartoznának, ahol a közszereplő tűrési küszöbének el kellene térnie más jogalanyokétól. Különösen nem úgy, hogy a munkaviszony megszűnéséhez vezető fegyelmi eljárásból viszont a közszereplőt törvénysértően kirekesztik, védekezésre módot sem biztosítanak, ugyanakkor a legszélesebb (az egész falut átszövő) médianyilvánosság előtt vádolják fegyelmi vétséggel. Sőt, az általam adott - képfelvételre rögzített – szóbeli nyilatkozatom kábeltelevízióban való leadását is megtiltották az ott dolgozóknak, hogy semmilyen magyarázattal ne szolgálhassak a falu közvéleménye számára, az ellenem folytatott „karaktergyilkosságnak” számító fegyelmi eljárás valós hátterét illetően.

Összevetve a 13/2014. (IV. 8.) AB határozatot a 31/2014. (X. 9.) AB döntéssel a testület szerint annak is van jelentősége, hogy a közszereplőt úgymond a „választási kampányban” éri durva sértés, vagy egyébként ugyan a közszereplői minőségével, közéleti tisztségével kapcsolatban tesznek vele szemben a megengedhető kritikát meghaladó tényállításokat. Ilyenkor ugyanis a közszereplői mivolt nem ad „felmentést” a valótlan állítás következményeinek viselésétől. Leginkább ez utóbbi eset áll közel a mostani esethez, az én helyzetemhez, ahhoz, hogy egy munkaügyi jellegű eljárásban

voltam kénytelen elszenvetni jó hírnevem besározását, és éppen az itt elhangzott alaptalan állításokra hivatkozás alapozta meg a fegyelmi vétség megállapítását és ennek következményeit. A fegyelmi biztosok egyike konkrétan nyilvánosan is utalt arra, hogy egy fegyelmi eljárást akár visszaélészerűen is lehet alkalmazni, ezzel értésemre adva, hogy jobban tenném ha én magam mondanék le a polgármesteri mandátumomról.

A közhatalmat gyakorlók köre sem fogható fel egységes kategóriának, a közszereplőkre vonatkozó tűrési kötelezettségek sem korlátlanok és nem azonos erővel hatnak. Az új alkotmánybírószági gyakorlat éppen az egyes konkrét ítéletekre vonatkozó felülvizsgálati eljárásokban mondta ki, hogy téves az az értékelés és bírói gyakorlat, amely a közszereplők esetében egységesen minden kontextusban a korlátlanságra és a véleményszabadság feltétlen elsőbbségére épít. Az 5/2015. (II. 25.) AB határozat úgy foglalt állást, hogy a IX. cikk (4) bekezdésében foglalt emberi méltósághoz való jog megóvása még az egyébként kitüntetett szereppel bíró véleményszabadság ellenében is kötelesség.

A másodfokú bíróság a támadott ítéletében ezeket a finom distanciákat teljes egészében figyelmen kívül hagyta, és kizárólag a már jelentős mértékben átalakult, az Alaptörvény hatálya előtti, korai AB gyakorlatot hívta fel, amely tévesen abszolutizálta a véleményszabadságot az emberi méltóság rovására. Ez fajult el úgy, hogy a közszereplő (vagy aki valaha is közszereplő volt) bármely véleményt vagy véleménynek álcázott valótlan állítást, annak összes munkajogi, egészségi, társadalmi megítélésére kiható következményét köteles szó nélkül eltűnő, a közszereplő lényegében nem is vehető emberszámba. Megjegyzem azt – ismereteim szerint – soha nem is mondta az Alkotmánybírószág, hogy a munkajogi vagy a munkajoggal összefüggésben elszenvedett sérelmek is a közszereplői léthez tartozó olyan esetkörök lennének, amelyekkel szemben az emberi méltóságnak meg kell hátrálnia. Ez csak a bírói gyakorlatban előforduló téves értelmezés.

A fentebb kifejtettek alapján ismételten kérem az indítvány befogadását és elbírálását, az alkotmányjogi panasznak történő helyt adást és a másodfokú határozat megsemmisítését.

Budapest, 2020. január 12.

Tisztelettel:

indítványozó